

közelgetett a házhoz, hallá a zenét és táncot. És előszólitván egyet a szolgák közül, megtudakozá, mi dolog ez? Az pedig monda néki: A te öcséd jött meg; és atyád levágatá a hizott tulkot, mivelhogy egészségben nyerte őt vissza. Erre ő megharaguvék, és nem akara bemenni. Az ő atyja annakokáért kimenvén kérlelé őt. Ő pedig felevén, monda atyjának: Imé ennyi esztendőtol fogva szolgálok néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam: és nékem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátimmal vígadjak. Mikor pedig ez a te fiad megjött, a ki paráznákkal emésztette föl a te vagyonodat, levágattad néki a hizott tulkot. Az pedig monda néki: Fiam, te mindenkor én velem vagy, és mindenem a tiéd! Vígadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt, és feltámadott: és elveszett, és megtaláltatott. (Lukács 15, 1–3; 11–32 v.).

„Közelgetnek vala pedig ő hozzá a vámszedők és a bűnösök mind, hogy hallgassák őt.“ Vámszedők, bűnösök! — Vajjon nem az Istentől eltávolodott, igazságtalan, világi emberek, pénzemberek, atheisták és egyházellenségek-e ezek? És ezekről azt mondja itt az irás: „közelgetnek vala pedig ő hozzá, hogy hallgassák őt.“ Jézushoz mentek és Jézus magához bocsátotta őket! Bement házaikba, társalkodott velök, leült asztalukhoz. Bizonyára nem pénzüzletekről, értékpapirokról, családi pletykákról vagy forradalmi veszélyekről és gazdasági nyugtalanságról beszélgetett velök, ámbár éppen úgy telítve volt akkor is a levegő ezekkel a dolgokkal, mint ma. Hallgatni akarták őt. Világi emberek, istentelenek, igazságtalanok akarták őt hallgatni. Ez nem mindennapi esemény. Isten országa nagy idejének eseménye ez. A nagy istenidőknek éppen az az ismertető jele, hogy az emberek készek és megnyilatkoznak Isten előtt; és nemcsak az egyházi emberek, hanem a világ gyermekei is. A szegények, a távollevők, az idegenek, az elfordultak, és kizártak kíváncsiak az evangélium után és ezt hirdetik nekik. A közönséges emberi-, egyházi időkben éppen ez nem történik meg; Jézusi, páli, reformátori időkre van szükség, hogy ez megtörténjék. Ma sem történik meg. És ez biztos jele annak, hogy mi kicsi, kicsinyes dolgok idejében, szegényes, megszokott időben élünk. Az egyházban éppen emialt szenvedünk és ezen sóhajtozunk. Nem ok nélkül tekintünk aggodalommal és nyugtalansággal, sokszor bosszankodva kortársaink ezére, meg ezére,

kik egészen más dolgokkal vigasztalják magukat, mint az üdvösséggel. Mintha mesét hallanánk, úgy cseng füleinkbe, hogy van olyan Isten-idő a világ számára, amikor az istentelenek elindúlnak Istenhez, amikor nagy emberi seregek, akiknek a nagy, örökkévaló dolgok meghallására mindezideig nem volt fülük, legfeljebb csak vállvonításuk, ismét keresik az Isten beszédét, meg akarnak könnyebbülni belső nyomorúságuktól és inni akarnak abból a forrásból, melyet eddig elkerültek. Miért nem történik meg ez ma? A helyett, hogy feleletet akarnánk keresni erre a kérdésre, kérdezzük inkább azt, miért történt meg akkor? Igen, miért? Ezt kérdezték már az akkori idők egyházi emberei is. Bosszankodva és felháborodva tekintettek az istentelenek nagy tömegeire. Miért nem tartanak velök, miért kerülik el az istentiszteleteket? Most pedig szaladnak a názáreti Jézus után. Ők elveszítették befolyásukat; Jézust pedig hallgatni akarják. Miért van ez?

„Ő pedig ezt a példázatot beszélé nekik“. A tékozló fiúról szóló példázatot! Ebben a példázatban van telelet arra a kérdésre, hogy miért tér vissza a tékozló fiú? Vissza a világból, elveszettségéből az atyjához? Azért, mert neki volt atyja, aki igazán atyja volt. Ez a felelet. Mert az Isten-időknek az a titka, hogy Isten: az Atya megjelenik. Erről beszéljünk most magunk között.

Értsük meg — először — hogy nálunk abban van, abban kell lennie a hibának, hogy Isten, az Atya nem jelenik meg. És ha az Atya nem jelenik meg, akkor a tékozló fiú sem térhet vissza. Azt mondom: megjelenik. Mert itt van, mint ahogy itt is volt mindig és a tékozló fiú az övé, mint ahogy az övé is volt mindig. Nem igaz, hogy Isten, az Atya napjainkban távolabb volna attól a sok ezer embertől, akiről úgy látszik, hogy nem ismerik Istent és nélküle élnek. Isten hozzájuk is közel van, éppen olyan közel, mint hajdan a Jézus napjaiban. Hát nem az volt a nagy ígehirdetés Jézustól kezdve egészen napjainkig, hogy Isten a világhoz, az istentelen világhoz is közel van? Nem igaz, hogy az emberek elveszett állapotukban ma kevésbé volnának rászorúlva Istenre, mint akkor. Az lehet igaz, hogy ma kevésbé kíváncsiak utána, mint akkor kíváncsiak voltak, de minden időben és mindenütt megvan az emberben az elrejtett kérdés és kiáltás az ismeretlen és elveszített Isten után. Fel van írva az emberek arcára, s akinek szeme van,